

VilaWeb^W

EL MENSUAL

Secció especial. Imprimiu-la
per a seguir els resultats

25-N

la guia de la nit electoral

Què s'hi juga
cada partit

Què cal
observar

Què s'hi juga
el país

MUSSOL DE CASP ESTÀ D'ESTRENA

VINE A DESCOBRIR-HO
A PARTIR DEL 5 DE JUNY

I ET CONVIDEM A UNA COPA DE VI

CLICA I IMPRIMEIX EL FLYER!

VOLA I RESERVA
LA TEVA TAULA: **93 301 76 10**

Casp, 19 Barcelona
(entre Pg. de Gràcia i Pau Claris)

VilaWeb^{TV}

Partal, Maresma i Associats
C. Ferlandina, 43
08001 Barcelona
Tel. 93 442 64 39

Editora
Assumpció Maresma

Director
Vicent Partal

**Director innovació,
estratègia i tecnologia**
Pep Buades

Cap d'edició
Jem Cabanes

Caps de redacció
Josep Casulleras
Roger Cassany

Redacció
Pere Cardús
Jordi Carreño
Martí Crespo
Montse Serra
Bel Zaballa

Opinió
Marta Rojals
Ernest Sena
Jaume Alet
Francesc Felipe

Màrqueting i publicitat
Jaume Prenafeta

Tecnologia
Francesc Pascual

Maquetació
Jordi Juan

Correcció
Martí Crespo

Fotografia
Europa Press

Administració
Sandra Vilalta

Editorial

Vicent Partal **Tan sols podem perdre si tenim por**

A mesura que passen les setmanes i avança el procés independentista és va fent més i més clar que un dels grans arguments de l'unionisme per a esporuguir els votants serà la cantarella de l'expulsió de la Catalunya independent d'Europa.

Ho he escrit mirant al detall el que escrivia: per a esporuguir els votants. Que és això el punt important, no ens equivoquem. Perquè la batalla la fem nosaltres amb nosaltres mateixos. I prou. La Unió Europea ha decidit esperar que passe allò que ha de passar, però no pot evitar que una frase ací o un gest allà es magnifiquen i s'empren com a munició, com es véu ben clar ahir.

No ens enganyem, tanmateix: l'única funció d'aquest debat sobre què passarà és fer passar vots de la columna del sí a la columna del no. Espanya ja sap que no podrà impedir la votació i per això ha començat la campanya del no. Necessita que els electors dubten i farà servir qualsevol argument, cert o no, per aconseguir-ho. Perquè al final ells i nosaltres sabem que només hi haurà un argument que tothom, i Europa la primera, haurà de respectar i aquest no serà més que el resultat del referèndum. La papereta, cada papereta doncs, és el camp de batalla.

Un camp de batalla interessant i estimulante perquè referma que al final tot dependrà de nosaltres i de ningú més. Que ens quede molt clar: si perdem serà perquè perdem nosaltres mateixos. Espanya no té cap més manera d'aturar el procés que aconseguint que el nombre de vots no siga superior al de vots sí. I tot, tot, allò que viurem a partir d'ara ho haurem de posar en aquest context.

Sumari

Posa't a punt

Posa't a punt, fer un programa a l'Idec és obrir-te noves oportunitats professionals

Al'IDEC estem decidits que els nostres alumnes treballin en el que desitgen quan acabin qualsevol dels nostres programes. Uns programes avançats que hem dissenyat a partir de quatre grans eixos: l'especialització de cadascun d'ells, un professorat excel·lent, uns convenis de col·laboració immillorables amb les empreses i un programa de pràctiques sense competència en l'àmbit universitari estatal. Què volen les empreses? Gent preparada? Els en donem. Gent amb experiència? També els en donem, perquè els nostres alumnes surten amb una formació pràctica absolutament orientada a la feina que desenvoluparan.

Així que prepara't, perquè el més probable és que després de fer un dels nostres programes comenci la feina de la teva vida.

Informa-te'n a www.idec.upf.edu

ÀREES DE FORMACIÓ: Comunicació i Periodisme • Dret • Gestió Cultural i Humanitats • Comunicació i Mitjans Audiovisuals • Política i Societat • Publicitat i Reputació Corporativa • Llenguatge i Traducció • Creativitat en Mitjans Digitals • Salut i Benestar Social • Innovació i Gestió de la Informació

POSA'T A PUNT

Màsters i Programes de postgrau en Comunicació i Ciències Socials
Universitat Pompeu Fabra. www.idec.upf.edu

La guia electoral

6 Anàlisi per a seguir la nit electoral

Mail Obert

20 **Mama por**
per Marta Rojals

21 **Mira mama: sense PSC!**
per Andreu Barnils

22 **Gràcies, Al Tall**
per Xavi Sarrià

23 **'Català no elector cerca elector indecís'**
per Joan-Lluís Lluís

Actualitat

30 **La cooficialitat de l'espanyol, un perill per al català**

34 **'Construir un estat amb l'espanyol com a llengua oficial és un risc explosiu'**
per Gabriel Babiloni

36 **'Seria irònic que, a la nova Catalunya, el castellà hi fos oficial'**
per Miquel Strubell

38 **'Oficialitat asimètrica'**
per Bernat Joan

Cultura

40 **'Victus': la secreta força d'una Paraula**
per Joan Josep Isern

Personatges

24 **Cory McLeod**

25 **Felix Baumgartner**

26 **Teresa Farriol**

27 **Èric Bertran**

28 **Maria del Mar Bonet**

29 **Derk J. Eppink**

Les notícies del mes

42 **Setembre**

Assemblea de lectors

74 **Dissabte 15 de desembre. Participa-hi!**

25-N · PARLAMENT DE CATALUNYA

Unes eleccions que escriuran la història del país

Les eleccions del 25 de novembre són clarament molt especials.

S'hi vota el pròxim parlament i per extensió el pròxim govern, però tothom sap que s'hi voten més coses.

En primer lloc perquè després de la manifestació de l'Onze de Setembre aquestes eleccions estan cridades a deixar clar si allò que es va veure als carrers de Barcelona correspon o no correspon a la realitat del país.

I en segon lloc perquè poca gent pensa que el govern que sortirà d'aquestes eleccions sigui un govern que duri quatre anys. La lògica diu que serà un govern pràcticament amb una sola funció, que és la de preparar el camí del referèndum d'autodeterminació i fer-lo possible.

Sigui com sigui, les eleccions són sempre un punt clau de la vida política d'un país i aquesta vegada amb més raó

que mai. Per aquells als quals la política els interessa i el país és un element essencial de la seva dieta periodística, pocs esdeveniments hi ha que s'hi puguin comparar.

Per això us oferim aquest dossier amb els elements essencials per a llegir diumenge el resultat i començar a entendre el futur.

Les claus territorials

Val d'Aran

Malgrat ser poca gent, habitualment és on el PP obté millor resultat a Lleida. Hi poden influir, en aquest sentit

Girona

Solidaritat i la CUP es barallen per aconseguir un diputat o per treure'n un al PP

Osona

En les eleccions de fa dos anys Solidaritat va entrar al parlament gràcies al percentatge alt que va obtenir a Osona

El Maresme

Una comarca important i tradicionalment molt favorable a Esquerra Republicana. Pot ser clau.

Lleida

La circumscripció més difícil per als partits petits i on podrien no obtenir representació

Barcelona

CiU té el gran envit de consolidar les seves darreres victòries electorals a la capital

Àrea Metropolitana de Barcelona

La gran batalla. Tothom es juga molt en aquest espai, el més complex del país i allà on hi ha més diputats en joc.

Tarragona

Ciudadans hi té dipositades moltes esperances per a trencar la seva imatge de partit exclusivament barceloní

Terres de l'Ebre

Des de la lluita pel riu, les terres de l'Ebre són un territori propici a l'esquerra, especialment a ERC i Iniciativa per Catalunya

CONVERGÈNCIA I UNIÓ

El somni de la majoria absoluta

Actualment **62 diputats**

Barcelona

Artur Mas

Tarragona

Albert Batet

Girona

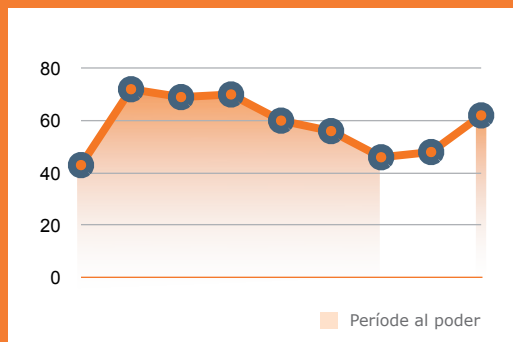

Santi Vila

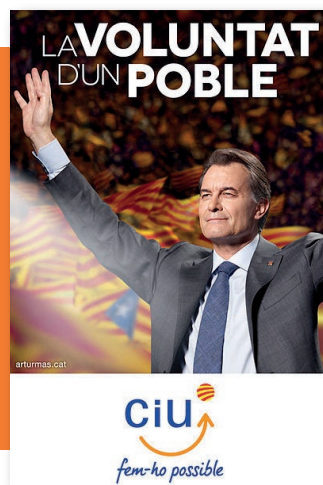
Lleida

Albert Batalla

CiU és, de llarg, el partit que ha governat durant més anys la Generalitat de Catalunya, especialment gràcies als èxits electorals de Jordi Pujol.

La campanya

Les eleccions han arribat per sorpresa i la campanya de CiU s'ha mogut entre l'èpica d'unes eleccions úniques i la necessitat de millorar la gestió del govern. CiU ha fet una campanya personalista, convençuda que Artur Mas és el millor actiu que té.

Les enquestes

Amb molt poques excepcions totes les enquestes situen CiU a l'alça, però sense arribar a la majoria absoluta.

A tenir en compte

Si Mas arriba a la majoria absoluta, això referendarà de manera extraordinària el seu projecte. Si no hi arriba i sobretot si perd escons o percentatge, els seus enemics s'hi abraonaran per a desprestigiar-lo.

PARTIT DELS SOCIALISTES DE CATALUNYA

La por del pitjor dels resultats

Actualment **28 diputats**

Barcelona

Pere Navarro

Tarragona

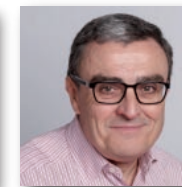
Xavier Sabaté

Girona

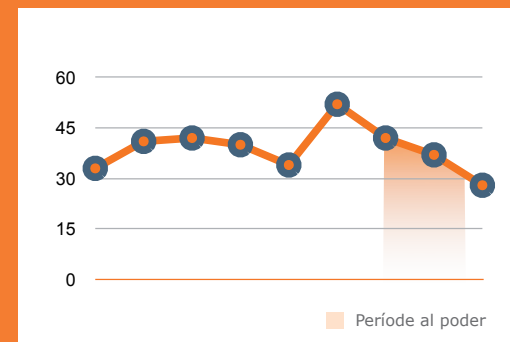

Juli Fernandez

Lleida

Àngel Ros

Pasqual Maragall va aconseguir aixecar el llistó dels socialistes fins a guanyar en vots per primera i única vegada CiU. Des d'aleshores no ha deixat de caure la intenció de vot al PSC.

La campanya

El PSC ha fet una campanya confusa i difícil d'entendre. Diu que el debat independentista és una cortina de fum, però en canvi omple els carrers de pancartes contra la independència. Pere Navarro no arrenca com a candidat favorit.

Les enquestes

Totes les enquestes trenquen el sòl electoral del partit, atorgant-li el pitjor resultat. I encara pitjor, els socialistes es juguen amb el PP i fins i tot amb ERC ser el segon partit del país. Els seus dirigents confien que el vot ocult aflorarà el darrer moment, però no és gens clar.

A tenir en compte

Si el PSC baixa de 20 diputats deixarà de ser el partit de referència de l'esquerra.

La gran batalla ja és conservar el segon lloc. Si el perd, la crisi pot arrossegar no sols el PSC, sinó fins i tot Alfredo Pérez Rubalcaba i el PSOE sencer.

PARTIT POPULAR

L'obsessió contra la independència

Actualment **18 diputats**

Barcelona

Alicia Sánchez-Camacho

Tarragona

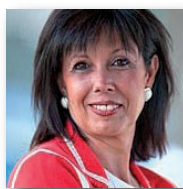
Rafael Luna

Girona

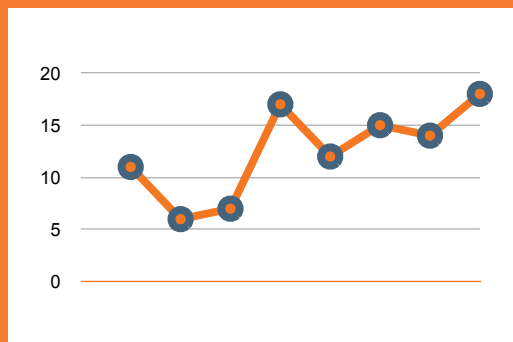

Enric Millo

Lleida

Dolors López

El PP té un comportament electoral molt irregular a Catalunya, però des de fa unes quantes convocatòries el seu vot va en augment.

La campanya

El PP ha decidit jugar gairebé una sola carta: ser el partit de l'espanyolisme. La campanya ha estat plena de visites a cases regionals espanyoles i apel·lacions a la por, algunes certament desafortunades. La filtració d'un poc fiable document a El Mundo sobre Mas i Pujol podria girar-se-li en contra.

Les enquestes

Les enquestes no atorguen als populars la capitalització del vot espanyolista, sobretot pel creixement de Ciutadans. Però el situen per primera vegada en la història amb possibilitats d'aconseguir ser el segon partit del país.

A tenir en compte

Si aconseguix ser el segon partit del país, malgrat l'enorme diferència amb el primer, el PP donarà el resultat com a bo i intentarà presentar-se com l'oposició a CiU i el sobiranisme.

INICIATIVA PER CATALUNYA-VERDS ESQUERRA UNIDA

Sense acabar de recollir els fruits

Actualment **10 diputats**

Barcelona

Joan Herrera

Tarragona

Hortènsia Grau

Girona

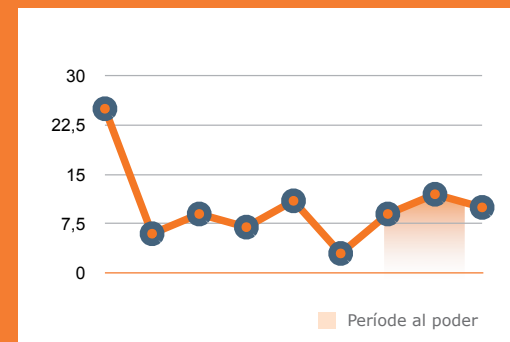

Marc Vidal

Lleida

Sara Vilà

Iniciativa no ha aconseguit mai els èxits electorals del vell PSUC, però les darreres convocatòries ha sabut consolidar un espai propi.

La campanya

Per cert! I tenim el dret de decidir. Aquesta frase, de cua de l'anunci electoral, posa en relleu un dels problemes electorals d'ICV: s'ha sumat sense reserves al dret de decidir, però ha de marcar distàncies respecte a Mas. La tebiesa que en resulta potser acaba no convenent ni els uns ni els altres.

Les enquestes

Les enquestes posen Iniciativa per Catalunya per sota del bloc PSC-PP-Esquerra, que es disputen la segona, la tercera i la quarta posició a la cambra. Si no hi ha sorpreses, doncs, ICV recularà en el rànking dels partits, malgrat que semblava estar cridada a recollir el fruits de la seva clara i contundent oposició al govern de CiU.

A tenir en compte

No augmentar de manera substancial el nombre de diputats pot generar desencís a les files ecosocialistes.

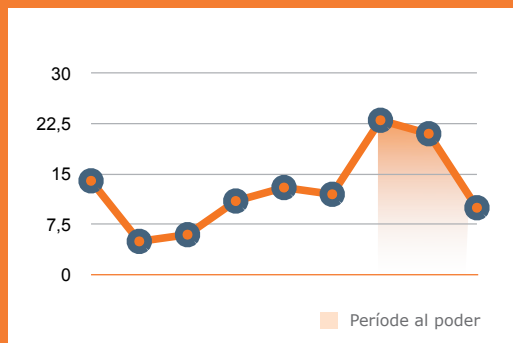
ICV vigilarà de manera especial Ciutadans. Tem que una part del seu vot no independentista hagi emigrat cap al nacionalisme espanyol.

ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

En joc el lideratge de l'esquerra catalana

Actualment **10 diputats**

Carod-Rovira va portar ERC a uns extraordinaris 23 diputats, dels quals ha quedat després molt lluny. Esquerra aspira ara a tornar a acostar-se al voltant dels vint.

La campanya

Esquerra té fronts oberts en quasi totes les direccions, amb vots que disputa a CiU, al PSC, a ICV, a Solidaritat i a la CUP. Això explica que durant la campanya hagi passat de marcar diferències amb els uns a fer-ho amb els altres de manera quasi consecutiva.

Les enquestes

Algunes de les darreres enquestes han donat a Esquerra la possibilitat de ser la segona força del parlament. Això seria un èxit històric. La majoria de les enquestes, amb tot, han estat més prudentes i reflecteixen un ascens més moderat.

A tenir en compte

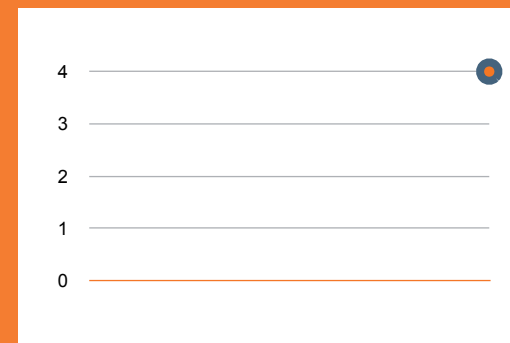
Si Esquerra supera el PSC estarà en condicions de disputar als socialistes el lideratge de l'esquerra catalana. Encara més si també supera el PP i esdevé segona força. Si CiU no arriba a la majoria absoluta, amb tot, Esquerra haurà de prendre decisions complicades sobre la seva possible entrada al govern.

SOLIDARITAT

De nou contra les enquestes

Actualment **3 diputats**

Solidaritat va ser la sorpresa de les darreres eleccions. Ara s'hi juga consolidar-se al parlament o esdevenir un partit d'una sola (i curta) legislatura.

La campanya

Solidaritat ha hagut de lluitar durant la campanya en tots els fronts que li poden fer ombra i captar vots. Des de CiU a la CUP, passant per ERC, són molts els votants indecisos. Fa quatre anys van entrar al parlament malgrat que les enquestes no ho van saber detectar. Aspiren a repetir-ho.

Les enquestes

Les enquestes no són bones per a Solidaritat, però els seus dirigents recorden que no ho eren fa quatre anys tampoc i acusen el grup Godó de cuinar les enquestes amb l'obsessió de fer-los mal.

A tenir en compte

Mantenir-se al parlament ja seria tot un triomf per a Solidaritat.

Atenció especialment a Girona. Podria passar que Solidaritat entrés més fàcilment per aquesta circumscripció que no per Barcelona.

CIUTADANS

Segurs del seu petit èxit

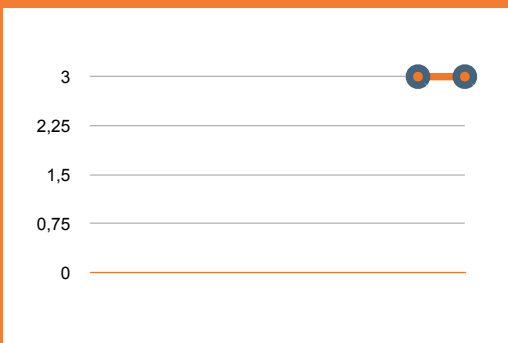

Actualment **3 diputats**

Albert Rivera

Matías Alonso

Jean Mª Castel

Ángeles Ribes

Ciutadans ja fa dues legislatures que és al parlament, totes dues amb tres diputats. Després de consolidar-se en les passades eleccions, ara aspira a créixer.

La campanya

Ciutadans té en el debat sobre la independència el seu millor aliat. Representants típics del nacionalisme espanyol urbà, més modern que no el del PP, ara volen recollir el fruit de la seva dura oposició durant anys.

Les enquestes

Totes les enquestes donen un resultat a l'alça a Ciutadans, una alça, amb tot, moderada. Podria doblar el nombre d'escons, cosa que seria un èxit clar, però que podria continuar-lo deixant com el partit més petit del parlament, malgrat tot.

A tenir en compte

Si Ciutadans dobla el resultat, a costa de qui serà? Del PP, del PSC, d'ICV? Serà una de les preguntes bàsiques del 25-N.

Ciutadans és un moviment molt barceloní que finalment podria estendre la representació també a Tarragona.

CUP

La possible sorpresa?

La CUP es presenta per primera vegada a unes eleccions al parlament i les enquestes en donen per segura l'entrada. Seria un salt històric i la consolidació definitiva d'un moviment amb dècades de feina al seu darrere.

PLATAFORMA PER CATALUNYA

El racisme ocult

La campanya de fa dos anys, on es va parlar molt dels immigrants, afavoria la racista Plataforma per Catalunya, que va estar a punt de ser la sorpresa de la nit. Però en aquesta campanya, ningú no en parla i les seves possibilitats semblen escasses.

PARTIT PIRATA

Important la novetat

A tot Europa els Partits Pirates representen la darrera de les novetats, amb el seu programa de democràcia radical. A Catalunya són molt lluny d'entrar al parlament, però han fet una campanya digna que podria donar-los una xifra no negligible de vots.

"Votar als de sempre donarà els resultats de sempre. Ja no tens excusa."

VOTA'NS VOTA'T

Pirates de Catalunya ©
El partit de la democràcia directa
Assabenta't de les nostres propostes a www.pirata.cat

VilaWeb Labs

Coincidint amb la campanya electoral, VilaWeb ha posat en marxa VilaWeb Labs, un espai d'innovació periodística.

El seu primer fruit ha estat el **Tuitòmetre**, que ha permès seguir al llarg de la campanya electoral les piulades de tots els candidats, classificades per les més reenviades de cada candidatura.

El vespre electoral, el Tuitòmetre serà una magnífica manera de prendre el pols a les reaccions dels partits.

Mapa electoral

Una iniciativa de VilaWeb Labs

Aquesta pàgina no funciona bé amb l'Internet Explorer 8 o anteriors. Un recomanem d'accedir-hi amb un altre navegador. Passa el ratol per damunt de les poblacions per a veure'n el resultat.

Els resultats i el debat sobre la independència

VilaWeb us ofereix els resultats electorals, agrupats en cada municipi i remarquant-ne el vot als partits sobiranistes (que donen suport a la resolució del parlament sobre el referèndum) i als partits unionistes (que hi són contraris). El PSC s'ha afegit a la columna dels unionistes perquè demana un referèndum "negatiu", però s'ha oposat a la proposta del parlament. Els qui no han adoptat una posició definida són agrupats als altres.

Sobiranistes	Unionistes
<ul style="list-style-type: none"> CIU: 1333 ICV-EUA: 259 ERC: 225 SI: 115 PIRATA.CAT: 14 	<ul style="list-style-type: none"> PSC-PSOE: 517 PP: 381 C'c: 152 PxC: 109 UPyD: 2 PRE-IRI: 2
Altres	
<ul style="list-style-type: none"> REI-CAT: 63 PACMA: 27 EV-GVE: 23 PCAS: 17 Eb-CenB: 16 DES DE BAIX: 9 ALTERNATIVA: 5 	

A partir de diumenge, punxeu ací per a accedir al mapa electoral en temps real

VilaWeb Dijous 22.11.12 **Tuitòmetre Portada**

T'imagines un dia sense VilaWeb?

El Tuitòmetre de VilaWeb

VilaWeb exposa en temps real les piulades més reenviades de tots els candidats a les eleccions parlamentàries.

El gràfic de la dreta mostra el nombre de piulades dels candidats de cada partit, dia per dia.

A sota teniu les més reenviades de l'última hora i les més reenviades durant tot el dia.

Més reenviades la darrera hora

A la dreta podeu veure les cinc piulades més reenviades l'última hora.

A sota les més reenviades durant tot avui.

A més de les piulades més reenviades, podeu consultar les dels dies anteriors.

Més reenviades avui

Vicent Partal

Atenció al Mètode d'Hondt

Si les enquestes l'encerten, tindrem un parlament poc normal: amb un partit molt gran, per damunt dels seixanta escons, cap d'intermedi i cinc, sis o potser set que tindran menys de vint escons. Aquesta situació no s'ha donat mai fins ara en la nostra història i pot convertir el vespre electoral en un duel espectacular fins al darrer minut i fer d'un gratat literal de vots la clau del nou parlament.

És ben sabut que el mètode d'Hondt, el sistema electoral aplicat a l'estat espanyol, afavoreix les majories. Teòricament, els dos primers partits aconseguen més diputats amb més facilitat, el tercer obté, si fa no fa, els que li correspondrien i a partir del quart costa molt més obtenir representació. Aquesta és la teoria, però què passa si no hi ha un segon partit clar? És estrany que passe, però si passa, i diumenge podria passar, el recompte comença a ballar d'una manera espectacular i un mateix partit pot guanyar i perdre un parell d'escons o tres com si res i en pocs minuts, molt en dependència de què facin els altres.

Especialment, val a dir-ho, a la circumscripció de Barcelona. A les altres, sobretot a Lleida, la teòrica barrera del 3% no assegura res. A Girona amb un 3% del vot, per exemple, no tens diputat, essent així que a Barcelona en tens dos, pel cap baix. Ara, la batalla es concentrarà a Barcelona, però també, en el darrer escó de cada circumscripció.

Perquè la llei d'Hondt, a més, és particularment cruel amb els partits petits a l'hora d'adjudicar el darrer escó --allò que se'n diu el quocient final. Són els quatre darrers escons, un per circumscripció, que poden fer la diferència, per poquíssims vots, entre la majoria absoluta de CiU o una majoria relativa.

Alerta, doncs, diumenge a la tècnica de recompte electoral, perquè ens pot oferir alguna sorpresa més 'tècnica' que no 'política', si és que es pot dir així...

La batalla es concentrarà a Barcelona, però també en el darrer escó de cada circumscripció.

Marta Rojals

Mama, por

Si ens hi poséssim, entre que som ETA, que som nazis, i que obliguem a cantar la Santa Espina a peu coix, d'una hora de 'El gato al agua' els catalans en podríem treure querelles fins al dia del judici final. Sí, el dia definitiu que els desafectes al règim serem condemnats a rostir-nos a l'ast per tota l'eternitat. O no era això que volia dir la Conferència Episcopal? Perquè nosaltres vam matar Jesucrist, oi, diuen a El Mundo? És que amb tanta maledicció ja em perdo.

Sigui com vulgui, i per la llei de l'acció-reacció, és el pa de cada dia: quan no són tancs, són guardacivils; quan no són militars, són per damunt del meu espanyol cadàver. I l'amenaça més grossa de totes, directa allà on fa mal: que el Barça haurà de jugar contra la Gramenet. I així, un dia rere l'altre, pic i pala, broca i trepan, fent forat. Si no fossin tan ignorants de la realitat catalana, ens muntarien una cimera independentista anual i s'estalviarien l'ITV dels tancs.

Doncs, de tot aquest aquellarre bel·licista, aquí en fem Polònia

i gags radiofònics, perquè som d'aquesta manera, que ens agrada viure i riure en pau. Però si ens posem a pensar-hi, els Santcristos Grossos que fan aquestes declaracions públicament, què no deuen dir en privat? Si en públic no els atura ni la vergonya, privadament ja deu ser un festival. No vulguis saber què passa per aquells caps enllustrats. I justament és allò que no sentim dir i allò que no veiem fer que hem de témer. Allò que no surt als 'youtubes' ni als diaris i que fa abaixar la veu.

I des d'aquí ens demanem: és que a l'altra banda no hi ha ningú 'de l'altra banda'? En volem proves! D'acord, tens raó que ha sortit el Vicente del Bosque, i un parell de cantants que venien de promoció... Però tres demòcrates, aiiix, són ben justets. Em venia a referir a tots aquells Anabelens i Victormanuels de la cultura i tal: no podrien aprofitar els eslògans del Sàhara? No ho podrien desgravar com un 'No a la guerra'? Jo dono idees, i si en volen més, que m'enviïn un 'email'.

Justament és allò que no sentim dir i allò que no veiem fer que hem de témer.

Per part nostra, una altra idea: quan portem a Europa els papers de la independència, podríem adjuntar-hi les piulades de l'@ apuntem i la relació d'incitacions que les atien, amb els respectius informes mèdics dels incitadors. Ens sortirà un dossier que no cabrà en un tràiler d'MRW, i la independència, encara que sigui per compassió, ens la reconeixeran a l'acte. Perquè, del que no es veu ni se sent, se n'hauran d'encarregar uns altres. I esperem, pel bé de tots, que ja hi siguin posats, perquè a casa nostra puguem continuar rient-nos-en saludablement i europea, i sobretot en pau. 🇪🇺

Andreu Barnils

Mira mama: sense PSC!

Diuen que els anys vuitanta es van trobar un senyor burgès de Barcelona i un immigrant obrer d'Extremadura. El burgès, molt de dretes, va dir a l'obrer: 'Deixa estar la revolució. He guanyat jo. Mira al teu voltant!' L'immigrant va fer un cop d'ull al seu voltant, va veure els carrers plens de bancs, caixes d'estalvis, policia i càmeres de videovigilància. L'obrer va acceptar la derrota, es va abaixar els pantalons i va cridar: 'Viva el capitalismo!' Això sí, un cop pronunciat el seu crit vergonyant es va quedar mirant els ulls del senyor burgès i aleshores l'immigrant, molt espanyol, va dir al senyor català: 'Deixa estar Catalunya. Això és Espanya. He guanyat jo. Mira al teu voltant!' El senyor de Barcelona va fer un cop d'ull al seu voltant, va veure inspectors d'hisenda, soldats, guàrdia civil i Manolo Fraga. El català va acceptar la derrota, es va abaixar els pantalons i va cridar: 'Viva España!'

Després tots dos es van donar la mà i van segellar un pacte. I és així com va néixer el PSC.

Aquest va ser el pacte: jo deixo

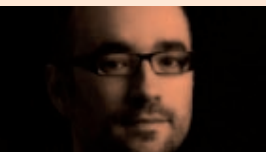
Diuen que els anys vuitanta es van trobar un senyor burgès de Barcelona i un immigrant obrer d'Extremadura. El burgès, molt de dretes, va dir a l'obrer: 'Deixa estar la revolució. He guanyat jo.

estar les condicions laborals, tu deixes estar les condicions nacionals. D'aquesta renúncia, n'hem vist molts exemples dins el PSC. Molts. Així tenim tota la colla dels Corbachos, Chacóns i Bartomeus Muñoz de torn que essent socialistes han deixat via lliure al capital. Encara avui un tal Balmón volia l'Eurovegas al Baix Llobregat. Per això hi ha gent que veu els del PSC com uns venuts al capital. Una anècdota, explicada per un assessor de Montilla, ho

exemplifica: 'Quan algú volia veure el president Montilla el protocol obligava que l'interessat es desplaçés fins a Palau. Només feiem una excepció: la Caixa. Per això quan en Fainé volia veure el Montilla, era el president qui es desplaçava a la Diagonal i no al revés.' Vull dir amb això que ningú no els podrà dir que no hagin complert la seva part del pacte: 'Viva el capitalismo!'

A l'altre costat, el pacte també es va complir amb escreix. És allò dels burgesos del PSC 'hablando en castellano', en favor de la Loapa i, no t'ho perdís, d'empresonar el president de la Generalitat pel cas Banca Catalana. És allò del Serra maquinant amb els GAL i el Borrell esborrant-se l'accent català amb l'ajuda d'un logopeda. Literal. Encara avui aquests del PSC votaven en favor del corredor central i no del corredor mediterrani. Per això molta gent veu el PSC com uns venuts a Espanya. Vull dir amb això que ningú no podrà dir que no hagin complert la seva part del pacte: 'Viva España!'

[Llegiu l'article complet](#)

Xavi Sarrià

Gràcies, Al Tall

S'acomiada un grup de música que ha fet història. Un grup imprescindible per a entendre els últims quaranta anys d'aquest país. Al Tall ens ha ajudat a entendre l'abast de la nostra cultura popular amb una proposta musical renovadora que ha vestit la tradició amb temes i inquietuds actuals. Al Tall ha contribuït a reescriure la nostra història, a tombar el relat dels vencedors i a ressaltar les resistències i les esperances dels vençuts. Al Tall ens ha ajudat a alliberar-nos de l'autoodi i reconstruir aquest orgull ferit, aquesta identitat esquarterada, aquesta voluntat de ser el que som sense demanar permís ni perdó a ningú. Al Tall ha fet d'altaveu de generacions senceres en el context de la pròpia descoberta nacional. I aquesta actitud, al nostre país, ha resultat clau.

Perquè de vegades ens cal mirar enrere i comprendre que hui s'acaba una etapa que es va iniciar als anys setanta. Uns anys en què molts joves i no tan joves

van encetar la titànica tasca de reconstruir les bases d'un projecte de futur. Però una època, també, on les grans il·lusions vam topar amb les vergonyoses renunciacions d'uns i la ferotge criminalització d'altres. Però Al Tall, com molts altres, van sobreviure aquesta batalla. I entre totes i tots van començar a vèncer-la. Perquè ara, quaranta anys més tard, la vitalitat dels qui venim darrere i dels qui vénen darrere nostre és fruit de l'esforç i el sacrifici de tantes i tantes persones com ells.

Aquest és el valuós patrimoni que ens llega Al Tall. Unes cançons sembrades a la terra. Un sentiment que cap govern podrà il·legalitzar. Una emoció que es transmetrà inexorablement de generació en generació. Per tot això, hui vos donem les gràcies, Al Tall. Per ser història viva però també una part íntima de tots nosaltres. Potser no tindreu homenatges oficials. Però comptareu amb l'agraïment sincer i emocionat del vostre poble. ■

Al Tall ha fet d'altaveu de generacions senceres en el context de la pròpia descoberta nacional

Vos donem les gràcies, Al Tall, per ser història viva però també una part íntima de tots nosaltres

Joan-Lluís Lluís

'Català no elector cerca elector indecís'

Amic, amiga, ets elector regularment empadronat a Catalunya però no saps qui votar el 25 de novembre? Ets part d'aquest 17% de ciutadans catalans que, segons les enquestes, encara resten indecisos? Jo sóc un català de fora del Principat i, per tant, no podré votar en aquestes eleccions tot i tenir-ne moltes ganes, perquè sento aquest Principat tan meu com tens el dret de sentir-teva aquesta Catalunya Nord on visc. Tu i jo, ja ho veus, ens podem entendre. I per això, públicament i honradament, et proposo que fem un tracte: trobem-nos, xerrem, comparem i decidim plegats qui votaràs. Així tu t'hauràs tret el maldecap d'aquesta indecisió que genera mala consciència (el món sol ser poc indulgent amb els indecisos) i jo podré viure gairebé de primera mà la sensació embriagadora d'haver participat en aquestes eleccions sense parió. Ens trobem on et vagi bé, pago jo el cafè o la cervesa. O el vodka martini, que no és hora de regatejar.

I si al final de la nostra conversa encara dubtes o et fa mandra acabar de tancar el tracte (la mandra, potser ho saps, és la coartada de moltes vel·leïtats), anem més lluny en l'associació i fem un bescanvi que sigui mútuament profitós: em deixes decidir qui votaràs i jo t'ofereixo... no ho sé, això s'ha de negociar (tampoc no t'esperis grans meravelles). Sí, anem més lluny, ja deus saber que aquestes eleccions són fonamentals no solament per a Catalunya sinó també per al conjunt dels Països Catalans. I per això serem molts, d'aquests que envoltem Catalunya, a esperar amb ànsia i confiança els resultats dels comicis, amb ganes de flastomar tot comptant les hores perquè el temps passa massa lentament. Aleshores, benivolgut indecís, si finalment fas el pas i et desplaces fins al col·legi electoral, pensa que el teu vot, sigui quin sigui, comptarà per a molts, i per això has de pensar-hi bé, que la independència dels uns serà aigua de vida per a molts altres. De fet,

Jo sóc un català de fora del Principat i, per tant, no podré votar en aquestes eleccions tot i tenir-ne moltes ganes, perquè sento aquest Principat tan meu com tens el dret de sentir-teva aquesta Catalunya Nord on visc.

des d'ara tu i jo ja podem quedar, també, per a l'etapa següent, la de debò, la del 'sí' o 'sí', que no toca més remei que ser lliures: directament, com tu; o per osmosi, com jo i tants. ■

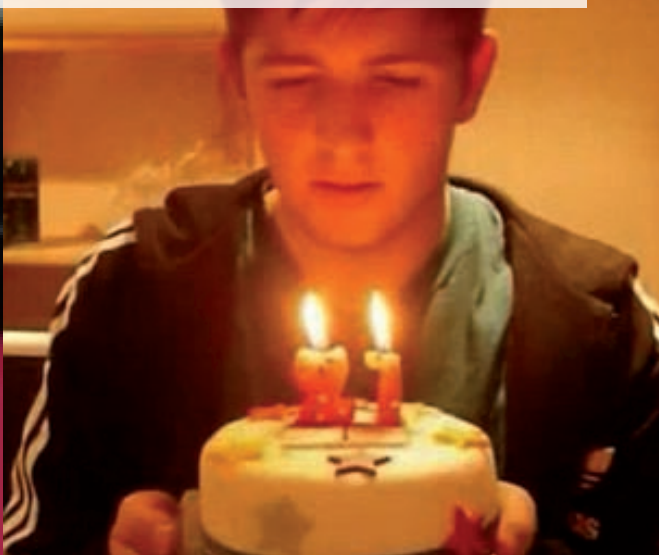
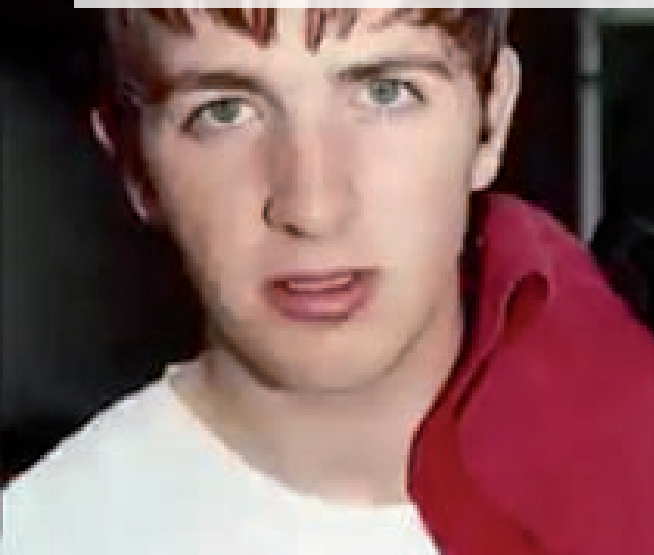

Cory McLeod

Vint-i-un any fotografiat diàriament

Des que va néixer el seu fill, l'han fotografiat diàriament... i d'això ja fa vint-i-un any. Ara han decidit d'aplegar-les totes en un sol vídeo, que en poc més de sis minuts repassa la vida sencera de Cory McLeod, des de la primera ecografia fins a l'arribada a la universitat.

En els pocs casos en què els pares no han trobat cap foto del dia del seu fill, l'han substituïda per un dibuix. [Clica ací per veure'n el vídeo](#)

Felix Baumgartner

trenca la barrera del so

L'austríac Felix Baumgartner ha aconseguit el repte que s'havia proposat: ha batut el rècord de salt en alçada, deixant-se caure des de més de 39.000 metres, i ha trencat la barrera del so sense cap suport mecànic, una fita que mai ningú no havia aconseguit.

Per saltar s'ha envolat amb globus fins a l'estratosfera terrestre dins una càpsula pressuritzada de 1.315 quilos i s'ha llançat en caiguda lliure des de 39.000 metres: ha assolit una velocitat de caiguda de més de mil quilòmetres per hora i ha trencat la barrera del so.

Èric Bertran

El real i el del cinema, Nil Cardoner

El film 'Fènix 11.23' ha portat a la pantalla gran, de la mà de Joel Joan, la història de l'Èric Bertran que va viure de nen una experiència kafkiana que ensenya com poques l'absurditat de l'Audiència Nacional i la Llei Antiterrorista. Nil Cardoner, vuit anys després, presta la seva eficàcia interpretativa i el seu cos a la imatge d'un Èric Bertran que si hagués estat condemnat tot just ara hauria sortit al carrer.

Julia i Aurianne

França ha quedat sorpresa per l'abast de les manifestacions contra el matrimoni gai. Un petó de protesta a Marsella, entre dues noies heterosexuales, ha fet la volta al món i les ha convertides en un autèntic emblema.

Les universitats del país continuen reconeixent els grans protagonistes de la vida cultural i cívica. Ara ha estat Maria del Mar Bonet qui ha rebut un honor absolutament merescut.

Maria del Mar Bonet

Una doctora 'honoris causa'

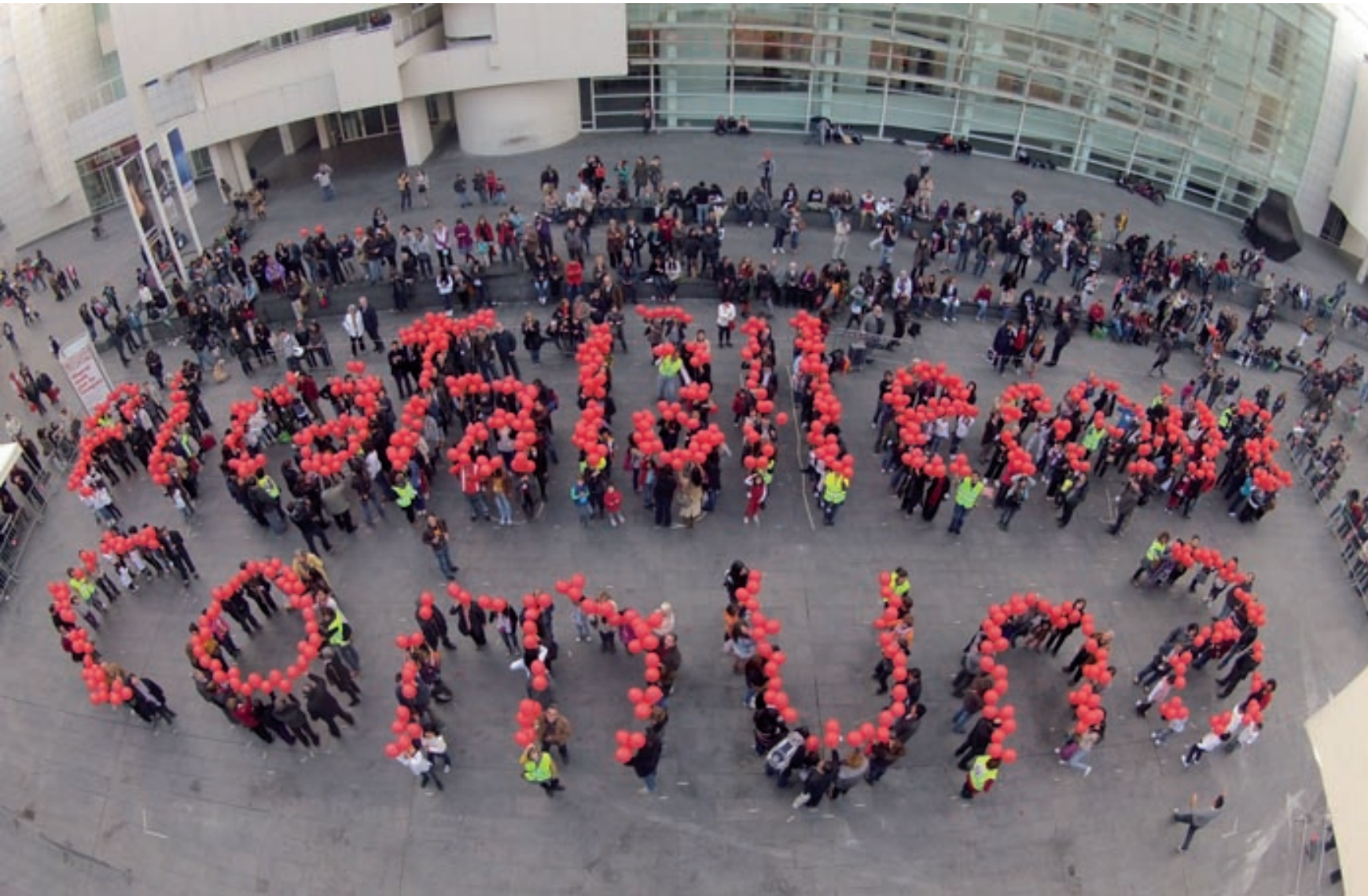

Derk J. Eppink

'Senyor Vidal-Quadras, vergonya!'

Aquest periodista, diputat per Flandes, s'ha fet conegut a tot el país per haver plantat cara a Alejo Vidal-Quadras, des de l'hemicicle del parlament europeu. Eppink va atacar amb duresa el vice-president del PP espanyol i es va guanyar l'admiració dels catalans, poc acostumats als aliats internacionals.

La cooficialitat de l'espanyol, un perill per al català

La sociolingüística avisa que, quan dues llengües coexisteixen en un mateix territori, l'una acaba eliminant l'altra

No se sap de cap cas al món en què dues llengües coexisteixin en una mateixa societat sense que l'una acabi desapareixent relativament aviat. Entre més estudiosos, ho avala el prestigiós lingüista anglès establert a Austràlia, Robert Malcolm Ward Dixon, i ho ratifica, per exemple, al llibre 'The Rise and Fall of Languages'. Entre més coses hi diu que, quan dues llengües coexisteixen en un mateix territori, l'una acaba, sempre, imposant-se sobre l'altra, per demografia, prestigi, violència... El món n'és ple d'exemples, des de les llengües indígenes d'Austràlia i de l'Amazones al gaèlic, a Irlanda.

Dixon, ex-director del Centre de Recerca de Tipologia Lingüística de Melbourne i actual professor de la James Cook University de Queensland, no és pas l'únic investigador que fa una tal afirmació. De fet, és una opinió comuna entre sociolingüistes i historiadors de les llengües, que avisen del perill de dotar d'un mateix rang institucional dues llengües parlades en un mateix territori per una mateixa societat. No debades, l'article publicat ahir pel president d'Esquerra Oriol Junqueras, defensant l'oficialitat

de l'espanyol en una Catalunya independent, va fer soroll a les xarxes socials. N'hi ha prou de fer un cop d'ull a les mencions rebudes per Junqueras a Twitter (@junqueras).

El cas flamenc

Per Dixon, 'tota llengua és l'emblema d'una comunitat' i tota llengua que no disposi d'un espai de comunicació i d'un territori garantits i hegemònics, acaba desapareixent.

Un exemple? El flamenc. Francès i flamenc van ser declarats cooficials a l'estat belga i no fou fins als anys trenta del segle XX, cent anys després de la constitució de Bèlgica, que les universitats flamenques varen decidir de recuperar el flamenc com a llengua principal, alhora que els partits polítics van fer un pas ferm en favor de la llengua del país. Mentrestant, el francès ja s'havia imposat a una part tan sensible del territori com Brussel·les.

Com explica Dixon, el procés és senzill: quan una llengua entra en l'àmbit d'una altra (sigui per migració, per ocupació, per prestigi...) la situació lingüística

El cas de Suïssa no és pas el que considerem, perquè cada una de les tres llengües oficials de la confederació és hegemònica al seu territori i en cap no n'hi coexisteix cap de les altres dues

es desequilibra fins que, tard o d'hora, l'equilibri es restableix en favor d'una de les dues llengües, i en detriment de l'altra, que desapareix. Tots els casos històricament coneguts ho confirmen.

I els casos de Suïssa, Letònia, Estònia, Irlanda, Finlàndia... i Andorra

A Europa hi ha casos i models diversos, però cap no contradiu la posició general de la sociolingüística. El cas de Suïssa no és pas el que considerem, perquè cada una de les tres llengües oficials de la confederació és hegemònica al seu territori i en cap no n'hi coexisteix cap de les altres dues. Això no obstant, i malgrat la protecció acordada per l'estat a cada llengua, aquests últims decennis l'alemany ha guanyat terreny en detriment de dues llengües tan sòlides com el francès i l'italià --i ja no diguem del romanx, que sí que es troba en situació de coexistència i que, a sobre, no és oficial a tota la confederació.

El lingüista Gabriel Bibiloni recordava alguns casos europeus en aquest apunt del seu bloc: a Irlanda el gaèlic i l'anglès són cooficials, amb el resultat que la llengua pròpia del país perd parlants cada any; a Letònia, Estònia i Lituània, tots tres països amb importants minories russes, el letó, l'estonià i el lituà són les úniques llengües oficials, respectivament; i a Finlàndia,

el finès és llengua oficial única i el suec gaudeix d'un règim de cooficialitat per a determinades prerrogatives. En veient tots aquests casos, Bibiloni és clar: 'crec que el que garantirà la normalització del català és no sols l'estat sinó l'oficialitat única de la llengua i la seva condició de (i percepció com a) llengua nacional.'

I afegeix, referint-se al cas català: 'si una part (que pot ser important) dels jutges, dels funcionaris, dels policies, dels metges i de tots els qui cobren de la societat que serveixen es poden plantar i es planten com ara en el seu monolingüisme espanyol amb la base legal que aquesta és una llengua oficial, el viatge no haurà servit de res. És més, crec que una societat en què una part es plantàs en el monolingüisme espanyol seria una societat conflictiva.'

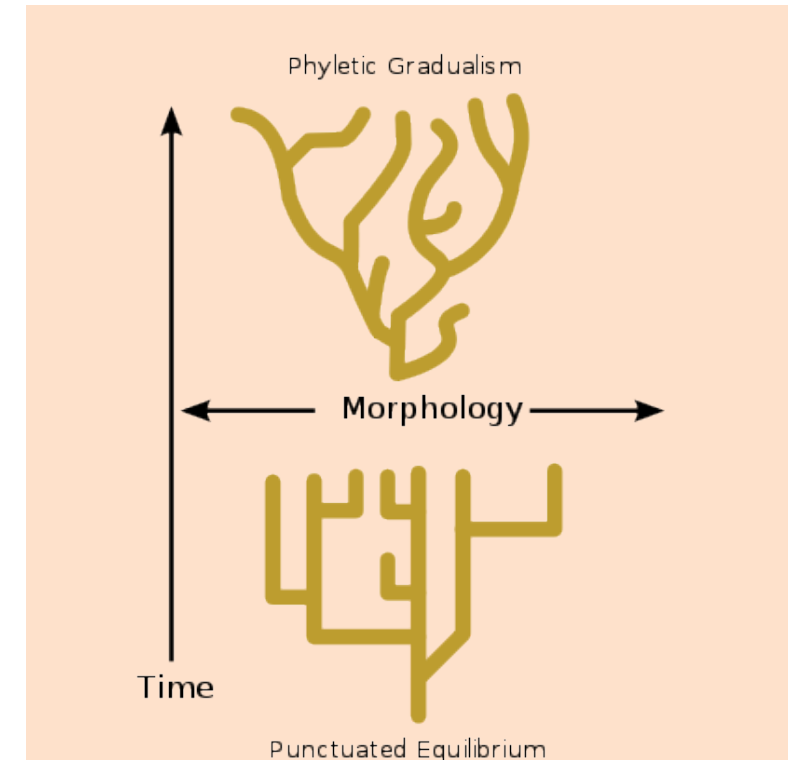
A les xarxes socials hi circulava ahir de nou aquest apunt que l'escriptor Toni Cucarella va fer al seu bloc l'abril passat, en què recordava el cas del gaèlic a Irlanda en contraposició al del flamenc a Flandes i al del francès al Quebec. 'A pesar de la independència d'una part d'Irlanda ara fa noranta anys, que va donar al gaèlic estatus legal de llengua pròpia d'Irlanda, el manteniment de l'anglès en un nivell semblant ha facilitat la pràctica desaparició de la llengua gaèlica en territori irlandès. El peix gran que es menja el

A Irlanda, el gaèlic i l'anglès són cooficials, amb el resultat que la llengua pròpia del país perd parlants cada any

xicotet. Casos completament diferents del gaèlic irlandès són el neerlandès de Flandes i el francès del Quebec. En tots dos casos es va aconseguir aturar i revertir el retrocés lingüístic quan els flamencs bandejaren el francès i els quebequesos l'anglès, tot declarant llengües oficials úniques als seus territoris el neerlandès en un cas i el francès en l'altre.'

També en parlava recentment en aquest article al diari Ara el pedagog Joaquim Arenas, ex-cap del Servei d'Ensenyament del Català de la Generalitat i ex-rector de la Universitat Catalana d'Estiu. 'Si la independència depengués d'aquest factor [de la cooficialitat de l'espanyol], és clar i evident que aquest preu no es podria pagar. Seria la dissolució de la nació. Això ho sabia el general Franco i ho saben els seus seguidors, no pas extingits.'

De moment el català és llengua oficial única només a Andorra. I ningú no ho qüestiona, i això que la proporció de catalanoparlants és, a Andorra, inferior a la del Principat. ■

Trencar l'equilibri

Dixon explica d'una manera brillant els moviments lingüístics adaptant-hi la teoria del 'punctuated equilibrium' ('equilibri interceptat'). Aquesta teoria postula que l'evolució es manté en llargs períodes d'equilibri, que són interceptats per breus períodes de canvis importants deguts a agents diversos. Per exemple, quan una espècie més forta ocupa un ecosistema que no és el seu, les espècies originals muten o desapareixen.

En lingüística, exposa Dixon, la interceptació pot ser d'ordre demogràfic, de prestigi (per assoliments d'ordre tècnic o social) o de colonització. La velocitat del procés depèn de cada cas i de factors diversos, però tendeix a ser ràpid i pot ser-ho molt --un parell de generacions.

Gabriel Bibiloni, professor de filologia catalana de la UIB

'Construir un estat amb l'espanyol com a llengua oficial és un risc explosiu'

Polítics i pensadors diversos s'han manifestat partidaris que l'espanyol sigui llengua oficial del previst nou estat de Catalunya, o fins i tot ho han donat per fet. Naturalment, això ho decidirà el parlament d'aquest estat, i com que aquest serà sobirà i democràtic, res no serà establert per sempre. Ja es farà el debat quan toqui, però sembla que el venedor ha posat el producte a meitat de preu abans que el comprador demani cap rebuix. Abans del llançament a la piscina d'alguns líders independentistes no s'havia vist cap moviment de reivindicació de l'oficialitat de l'espanyol entre la població hispanoparlant que no es mostra bel·ligerant amb la idea del nou estat. L'opció per l'oficialitat de l'espanyol apareix en un context en què l'independentisme necessita sumar i ha de comptar indefectiblement amb el vot hispanoparlant. Tinc la sensació, emperò, que aquest discurs es fa un poc a la precipitada

i sense analitzar com caldria ni les implicacions jurídiques de l'oficialitat lingüística ni els processos de normalització lingüística (o no normalització) que s'han produït en països que han accedit a la independència. D'aquesta anàlisi comparada es conclou que cada cas és únic, però també que la regla general és que la fórmula eficaç per a la normalització d'una llengua és tant comptar amb un estat sobirà com el fet que la llengua nacional sigui la llengua oficial única d'aquest estat. Dels pocs casos de normalització de la llengua nacional amb cooficialitat lingüística els ulls tenen tendència a girar-se cap a Finlàndia, però Finlàndia és una societat que ben poc es pot comparar amb la catalana. Catalunya no és Finlàndia, ni tampoc és Irlanda, cert. Com que cada cas és únic, i hi ha en joc moltes variables, no es pot descartar que, sense les interferències exteriors actuals i amb unes polítiques lingüístiques

determinades, la via finlandesa arribàs a funcionar, però hauríem de tenir clar que construir un estat amb l'espanyol com a llengua oficial és un risc explosiu.

L'estat català ha de tenir com a objectiu prioritari la normalització de la llengua catalana, la pròpia del país i fonament de la identitat nacional. Aquest objectiu, inqüestionable i que tothom pot entendre, no és incompatible amb un tracte exquisit a tots els grups lingüístics, com correspon a una societat respectuosa amb la pluralitat com serà la catalana. En el nou estat, tothom s'hi ha de sentir còmode. Aquest és el missatge que ara caldria transmetre a tothom. Precisament a partir del moment que l'estat garanteix la viabilitat de la seva llengua oficial i nacional, un alt grau de llibertat lingüística és perfectament concebible i previsible. No hi ha d'haver cap inconvenient perquè els ciutadans de llengua espanyola

puguin usar aquesta sempre que vulguin, en la vida privada, en les relacions amb l'administració i —amb unes limitacions comprensibles— en l'activitat professional. Un avantatge que té aquest grup sobre els altres, perquè en la situació de partida a Catalunya tothom sap espanyol, cosa que no canviarà l'endemà de la independència. Ni hi ha d'haver cap inconvenient perquè l'espanyol sigui ensenyat a qui ho vulgui amb totes les garanties d'eficàcia. Aquests drets poden ser reconeguts per les lleis, que són al servei dels ciutadans i revisables quan canviïn les necessitats socials. Creieu que els hispanoparlants poden necessitar res més?

Tanmateix, el que importa és el procés. Que el procés funcioni i —afegiríem— que sigui vist per tothom com a normal. El que ha d'anar desapareixent és la figura del monolingüe espanyol. Perquè, com s'ha dit mil vegades, la clau

de la normalització és que el català sigui l'única llengua comuna de tots els ciutadans i de tots els grups lingüístics i que cadascú pugui decidir lliurement quines altres llengües vol saber (cas a part, l'anglès). I aquí és on entra en joc el paper de l'oficialitat única. No s'hi val a pensar que l'oficialitat de l'espanyol seria com una mena de paper mullat. En els països seriosos una llengua oficial és una llengua oficial: llengua d'administració, d'ensenyament, d'etiquetatge i de tota l'activitat pública. En aquesta situació --la continuïtat de l'ordenament lingüístic bàsic actual-- res no assegura una altra cosa que la continuïtat dels hàbits, rutines i mentalitats actuals. A més, hi ha un element psicològic: veure l'espanyol com a llengua oficial de l'estat va lligat a percebre'l com a llengua pròpia del país, i això pot alimentar voluntats de mantenir el monolingüisme. Per contra, l'oficialitat única del català i l'associació de la llengua a l'estat

L'estat català ha de tenir com a objectiu prioritari la normalització de la llengua catalana, la pròpia del país i fonament de la identitat nacional.

crea una dinàmica totalment diferent. Si aquest procés es fa en un context de reconeixement de drets lingüístics individuals, en surten beneficiats els ciutadans individualment, la llengua del país i la cohesió social. Els catalans que naixeran després de la independència no tindran cap preferència lingüística ni cap perjudici quan comencin a anar a escola. Sigui quina sigui la llengua dels seus pares, la que voldran parlar serà no sols la que trobin a l'escola sinó la que vegin que sap i parla tothom. La que tothom voldrà parlar serà la que parlin els mestres, els ministres, els policies i els jutges. Perquè aquests, quan actuïn com a representants de l'estat, sí que hauran de parlar la llengua de l'estat, si hi ha una sola llengua oficial. Aquí hi ha la clau del procés. ■

Miquel Strubell

'Seria irònic que, a la nova Catalunya, el castellà hi fos oficial'

D'entrada, aquest debat s'ha tornat a obrir ara des d'alguns partits polítics en un context d'eleccions. Per tant, costa de no tenir la sensació que es revifa amb ganes de treure'n un rèdit electoral, ja sigui amb vista a aquestes eleccions, ja sigui amb vista al referèndum d'autodeterminació.

És a dir, com a societat, què estem disposats a garantir o a afavorir en el futur estat, abans de votar en referèndum? I allò que no es pot fer és enganyar la gent.

La meva opinió: abans de decidir quines llengües seran oficials o no ho seran a la futura constitució, cal mirar més lluny i no pensar en l'endemà de la independència, sinó en uns quants decennis després (cosa duradora). L'exemple de l'Índia ens indica que és més interessant de garantir per llei, i no pas per constitució, els drets lingüístics de tots els actuals

habitants de Catalunya en el moment de la independència. I no cal pas que aquests drets figurin petrificats amb lletres d'or en cap constitució --per als besnéts o per als qui vindran de fora en el futur.

La paraula 'cooficial' és una paraula inventada per Madrid per a atorgar primeres i segones categories de llengües, però jurídicament no té gens de transcendència. Jo l'eliminaria del vocabulari. Enganya més que no clarifica. I em sembla que la gran majoria de sociolingüistes concorden a pensar que, si català i espanyol tenen el mateix rang d'oficialitat, el català tindrà les de perdre.

La sociolingüística ha estudiat molts casos de llengües que han progressat o retrocedit socialment, i ha pogut escatir els punts crucials que fan que una llengua pugui sobreviure. I el gran factor és el poder, la relació d'una llengua amb el poder.

Costa de no tenir la sensació que el debat es revifa amb ganes de treure'n un rèdit electoral.

Per tant, el debat està a saber quines llengües volem relacionades amb el poder en la futura Catalunya independent, durant decennis.

Al meu entenent, el nou estat ha de tenir una llengua nacional, oficial si es vol, que és el català (és el que proposava Rafael Ll. Ninyoles quan es redactava la

constitució espanyola). I després, per llei, drets lingüístics per a tots els ciutadans espanyols, parlants d'unes altres llengües, que viuen a Catalunya en el moment de la independència, de manera que no sentin, els d'aquesta generació actual, que amb la independència de Catalunya es reduiran els seus drets, les possibilitats de fer servir el castellà en la vida quotidiana. A més, no som totalment lliures d'atorgar o de negar drets: hi ha tractats internacionals en aquest àmbit.

A més a més, les llengües, la diversitat lingüística, són una riquesa, un actiu (i estaria bé que així constés en la nostra constitució), fins i tot en el sentit més pràctic, a l'hora de comerciar i fer negocis. A la constitució hauria de figurar ben clar que som una societat tolerant, que tenim una única llengua nacional, que entenem la diversitat i que no pensem fer allò que els altres ens han fet.

Aquesta és una situació alhora tranquil·litzadora per a tothom i que en cap cas no compromet el futur de la llengua catalana com a predominant en el futur estat. Hi ha qui diu que potser haurem de fer concessions per a assegurar un vot afirmatiu àmpliament majoritari al referèndum: en parlàvem amb un bon amic a l'hora de dinar! Però, amb això que he proposat, qui podria decidir de votar contra la independència per motius de llengua? És a dir, és francament molt dubtós que, amb aquestes garanties, ningú canviés el sentit del seu vot per motius lingüístics.

I, ep!, una última reflexió: no oblidem que el castellà és oficial a Catalunya no perquè hi hagi hispanoparlants, sinó perquè ho imposa la constitució. Si tota la immigració, en lloc d'haver vingut de les Castelles, hagués vingut de Galícia, el galleg no seria oficial a Catalunya. El castellà és oficial a Catalunya perquè la constitució

A la constitució hauria de figurar ben clar que som una societat tolerant, que tenim una única llengua nacional, que entenem la diversitat i que no pensem fer allò que els altres ens han fet.

diu que és oficial a tot arreu, hi visquin castellanoparlants o no n'hi visquin. Seria irònic, doncs, que, a la nova Catalunya, el castellà hi fos oficial, ara sí, perquè hi ha hispanoparlants!

Bernat Joan

'Oficialitat asimètrica'

Una Catalunya independent podrà fer una política lingüística molt més oberta, agosarada i flexible que no una Catalunya autònoma dins l'estat espanyol, perquè la pressió sobre el català serà de tipus diferent. L'actual suposada cooficialitat discrimina el català. I durant aquests últims tres segles la raó fonamental per a poder prescindir de la llengua catalana ha estat que 'estamos en España'. La independència tritura aquest discurs i obre tot un ventall de noves possibilitats.

La meua proposta és l'oficialitat asimètrica. És a dir, el que ha de quedar clar quan arribi la independència és que el català ha de ser la llengua nacional prioritària del nou estat i, per tant, oficial. Tampoc no podem oblidar l'occità, llengua de la nostra minoria nacional històrica, de la Val d'Aran. De fet, el nou estatut ja va establir l'oficialitat de l'occità i el govern anterior va fer el desplegament legal de l'oficialitat de l'occità, a través de la llei de l'occità, actualment vigent.

Dit això, i vet aquí la asimetria, el castellà i l'anglès podrien ser

llengües cooficials de grau menor, sobretot per a les relacions internacionals. Oficialitat en ritmes diferents. De fet, l'estat espanyol fa exactament això en detriment del català, però pretén que ens pensem que és una oficialitat a parts iguals. I sí, l'oficialitat del català i el castellà a parts iguals és un perill per al català.

Però dotar d'un cert grau d'oficialitat el castellà i l'anglès seria una manera de posar la nostra europeïtat al mapa, de fer una clucada d'ull a la Unió Europea i d'accentuar el plurilingüisme amb reconeixement oficial a Catalunya.

Pensem que un país com Singapur (4 milions d'habitants, encabits en una gran ciutat asiàtica) té quatre llengües oficials: el malai, el tàmil, el xinès i l'anglès. El malai n'és la primera llengua, el tàmil és la d'una minoria històrica, el xinès la de la immigració més nombrosa i l'anglès la de la interconnexió amb el món. ■■

Ha de quedar clar quan arribi la independència és que el català ha de ser la llengua nacional prioritària del nou estat i, per tant, oficial.

El castellà i l'anglès podrien ser llengües cooficials de grau menor, sobretot per a les relacions internacionals. Oficialitat en ritmes diferents.

FOTOESPAI B.C.I.

Escola de fotografia

www.fotoespai.cat

Crítica literària de
Joan Josep Isern

'Victus': la secreta força d'una Paraula

El crític literari Joan Josep Isern, autor del bloc 'Totxanes, totxos i maons', ofereix una anàlisi crítica de 'Victus' (la Campana), el nou llibre d'Albert Sánchez Piñol.

Segons el crític, és un llibre 'profund, atractiu i potent, que no passarà desapercebut i no pas per les possibles polèmiques que hagi pogut moure abans de l'aparició, sinó pels valors documentals i narratius que sens dubte atresora'.

Ja és aquí 'Victus', l'esperat llibre d'Albert Sánchez Piñol. La novel·la que arriba amb la intenció d'esdevenir referència obligada a l'hora de fixar en el lector d'avui tot el que va envoltar el setge i caiguda de Barcelona davant les tropes borbòniques l'any 1714.

No és pas el d'ara el primer intent d'explicar en clau de novel·la aquells dissortats esdeveniments dels quals som a punt de commemorar els tres-cents anys. Sí que puc dir, però, que a diferència de les experiències anteriors la manera com Sánchez Piñol ha sabut combinar la documentació històrica --que dona gruix a 'Victus'-- amb la trama argumental --que li dona forma i color-- configura un llibre profund, atractiu i potent. Un llibre que no passarà desapercebut i no pas per les possibles polèmiques que hagi pogut moure abans de l'aparició, sinó pels valors documentals i narratius que sens dubte atresora.

'Victus' s'estructura en tres parts. Un total de sis-centes pàgines articulades al voltant de la figura d'un narrador no gens convencional que és, al meu parer, l'element clau del llibre. Em

refereixo a Martí Zuviría, nascut a Barcelona el 1690, paradigma de l'antiheroi escèptic, amb tirada cap a la picaresca i (en aparença) sense pàtria. Un home sense gaires escrúpols (en aparença també) i amb algunes dèries molt peculiars clavades entre cella i cella: odia Voltaire per causes que no sabem i els italians --amb especial virulència els napolitans-- per causes que en aquest cas sí que se'ns expliquen.

Una veu narradora potent

Acabo d'escriure 'en aparença' dues vegades entre parèntesis i ho he fet expressament, perquè aquest recurs em serveix per reflectir les contradiccions que em sembla veure en el personatge i, sobretot, per destacar la manera com ens fa sentir la seva veu. I és que, com ja he mig dit més amunt, la veu de Martí Zuviría és l'element que fa de 'Victus' un llibre singular.

Val a dir que al costat del narrador hi ha un personatge pràcticament invisible, però també important: l'austriaca Waltraud, que escriu amb tota minuciositat allò que Martí Zuviría --un ancià de

noranta-vuit anys-- li dicta. Fins i tot reproduceix els impropis que li dedica i els comentaris marginals que de tant en tant deixa escapar. Aquí, doncs, tenim un altre element que caracteritza 'Victus': allò que llegim és la descripció d'uns fets evocats de viva veu setanta anys després d'haver-se produït per algú que els ha viscuts des de la primera fila.

Arribats en aquest punt ens trobem amb una tria que alguns lectors poden considerar arriscada: el registre amb què Sánchez Piñol ha volgut dotar el discurs de Martí Zuviría. Un registre volgutament actual, a anys llum dels formalismes verbals del segle XVIII, que per una banda dóna un contrapunt un pèl informal a la força dramàtica dels fets que s'expliquen, i per una altra permet que la història flueixi davant dels ulls del lector amb una frescor que potencia el text i en fa més plaent la lectura.

Una novel·la de bons i dolents

Una altra característica de Martí Zuviría és que l'autor no l'ha concebut com un espectador neutral, ni de bon tros. Que no s'enganyi ningú: 'Victus' és una novel·la amb bons i dolents, amb heroïsmes i mesquineses. Com no podia ser altrament, la mirada satírica, ferotgement crítica i carregada d'ironia del narrador, amara tota l'obra des de la primera pàgina fins a la conclusió i val a dir que no deixa res per verd. Sánchez Piñol, doncs, deixa que, el dramatismes, l'aportin els fets històrics i al seu voltant confecciona el retrat monumental d'un poble valent i sofert, per una banda, i d'una classe política --la internacional d'aquell moment, però també la local-- farcida d'inútils, d'aprofitats i d'impressantables, per l'altra.

L'autor combina amb molta habilitat la descripció dels comportaments individuals amb

els col·lectius; això permet que l'acció, en saltar amb agilitat de l'anècdota a la categoria, arribi al lector amb el relleu i el detall que permet la conjunció d'aquests diversos plans narratius. Així, al costat dels quatre membres de la peculiar família de Zuviría --una prostituta, un vell, un infant i un nan-- i de figures tan remarcables com el general Don Antonio de Villaruel --l'heroi indiscutible del llibre--, el miquelet Ballester, l'artiller Costa o el marquès de Vauban, el constructor de fortaleses militars més important que hi hagi hagut mai; al costat d'aquests, dic, trobem personatges col·lectius com les implacables tropes borbòniques, els aliats egoïstes i caragirats dels Àustries i, sobretot, els habitants de la Barcelona assetjada durant catorze mesos. Elements, doncs, d'un estremidor fris ple de vida --i, en paral·lel, de mort-- que funcionen amb una remarcable precisió sota la batuta de l'autor.

Llegiu-ne la crítica sencera

Les notícies del mes octubre

	01	02	03	05	06	08	09	10	11
12	14	15	16	17	18	20	22	23	24
25	26	27	28	29	30	31			

Mas crida a decidir sobre el futur de Catalunya sense por ni amenaces

Signa el decret de convocatòria d'eleccions parlamentàries remarcant que s'entra en una nova etapa

Fabra i Bauzá, molestos amb el pressupost de Rajoy

Troben que són injustos i que no compensen l'esforç de reducció de dèficit dels governs autonòmics

Rajoy fa un altre cop de porta

Desatén les peticions de les comunitats i les continuarà collant per la reducció del dèficit d'enguany i del 2013

La BBC vincula les amenaces contra Catalunya al 'pacte de silenci' de la transició

Assenyala la reacció virulenta que han tingut determinats sectors a Espanya

Una cinquena part dels diputats del PP de les corts, encausats per corrupció

Els últims, Sonia Castedo, Luís Díaz Alperi i Rafael Blasco

La pressió ciutadana obliga Schulz a pronunciar-se sobre Vidal-Quadras

Ha desvinculat del Parlament Europeu les seves declaracions després de rebre 40.000 cartes en tan sols tres dies

Castells, Maragall, Geli i Ros signen un manifest per un referèndum

La presència de l'oposició al consell de RTVV, en perill

The thorn in Spain's side

U.S. jobless rate falls to under 8%

Lowest figure since '09; Obama and Romney diverge on significance

BY NIKHIL DETHAN, MANILANQUELE AND AMELY PARRISH

The U.S. Labor Department reported Friday that the nation's unemployment rate dropped sharply to 7.9 percent in September, its lowest since 2007. The month President Barack Obama took office, providing the president some early-point good news after a lackluster election performance earlier in the week.

Adding to the positive news, job gains were reported across a wide range of sectors, including the health care industry.

While the employment report for political gain has been a monthly ritual in the campaign, the latest data is a threshold with psychological and political implications, even if those were not yet realized.

Mr. Romney immediately sought to deny that the numbers represented a turnaround in the economy, and some Republicans even suggested Friday morning that Labor Department economists were manipulating the numbers for Mr. Obama's benefit.

Speaking to supporters, Mr. Obama said: "This morning, we found out that the unemployment rate has fallen to its lowest level since I took office. More Americans moved out of unemployment lines, more people are getting jobs."

Mr. Obama said: "This morning, we found out that the unemployment rate has fallen to its lowest level since I took office. More Americans moved out of unemployment lines, more people are getting jobs."

Barça-Madrid (1-1): empat i independència

Mas, al New York Times: 'Hem creat un gran sentiment d'esperança'

El president diu que Catalunya seria un dels dotze estats capdavaners de la UE

Els Castellers de Vilafranca guanyen el concurs de Tarragona amb el castell total

Els sospitosos de matar el poeta Salvador Iborra van quedar en llibertat

La jutge els va deixar anar perquè no va trobar prou proves que els incriminessin

El govern espanyol pressiona Brussel·les perquè no accepti Catalunya

Espanya és encara més centralista, segons el CIS

Un 24,5% dels sondejats és favorable a suprimir les autonomies

La manifestació del Nou d'Octubre torna a omplir els carrers de València

Lluís Llach, Muriel Casals, Eliseu Climent, Sílvia Bel i Carod-Rovira parlen des de la capçalera de la manifestació

El PSPV aposta pel federalisme i un nou model de finançament per al País Valencià

Ximo Puig ha presentat un manifest per al Nou d'Octubre

Albert Sánchez Piñol: '1714 és la tragèdia un poble decidit a resistir no contra una tirania, sinó contra dues'

L'escriptor presenta el llibre 'Victus'

Creu de Sant Jordi a títol pòstum per a Martí Gasull

En reconeixement de la seva labor en defensa de la llengua

El 74% dels catalans, en favor d'un referèndum sobre la independència

El PSC s'enfonsa en la intenció de vot del 25-N, segons el CEO

Defensa nega que l'exèrcit actuï a Catalunya per frenar l'independentisme

Desvincula tota maniobra militar del context polític i social

Ernest Maragall abandona el PSC i crea Nova Esquerra Catalana

L'ex-conseller diu que no es presentaran a les eleccions del 25-N: 'No volem fer aventures ni perdre caràcter'

'Els demòcrates suecs hem d'anar a favor del referèndum català'

Una diputada dels Verds força el govern suec a pronunciar-se sobre Catalunya

Polèmica dimissió de la directora de 'Bestiari il·lustrat'

TVC retira el programa de la web i de YouTube

Camacho i Rivera, a la concentració espanyolista de Barcelona

Segons la delegació del govern espanyol, 65.000 participants; 6.000 segons la guàrdia urbana

La CUP decideix presentar-se a les eleccions al parlament

El periodista David Fernández encapçalarà la llista per Barcelona

Mas concreta la pregunta d'un referèndum d'autodeterminació

'Hauria de ser «Desitgeu que Catalunya esdevingui un nou estat de la UE?»', diu en una entrevista de La Vanguardia

La Unió Europea, premi Nobel de la pau

El Nobel de literatura, per a l'escriptor xinès Mo Yan

La manca d'una llei electoral catalana obliga els partits sense escons a demanar avals

Mas concreta que el referèndum serà en la pròxima legislatura

CiU proclama els candidats a les eleccions, aprovant unes llistes sense grans sorpreses

Cameron: 'No podem mantenir un poble dins el Regne Unit

Londres i Edimburg signen un acord històric per al referèndum escocès, que es farà la tardor del 2014

Otegi, més incomunicat

Des d'avui no pot rebre visites ni enviar missatges, cartes o trucades

Baumgartner trenca la barrera del so

Brussel·les dóna allargs a Rajoy sobre la independència de Catalunya

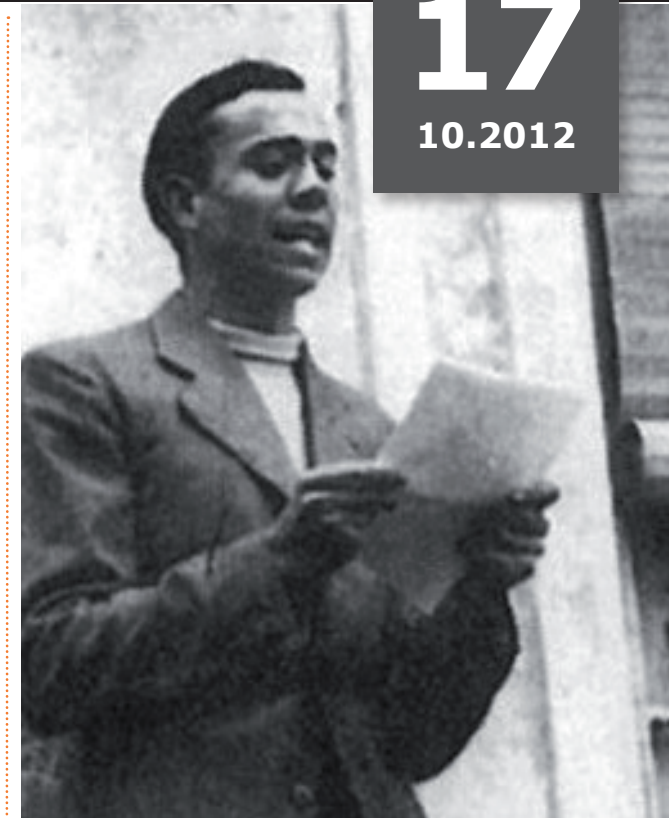
Condemna a Espanya per les tortures a Martxelo Otamendi

El Tribunal d'Estrasburg deplora que l'estat no investigués les denúncies de tortura

Un catedràtic de la Complutense calcula quants soldats calen per ocupar Catalunya

Diu que en fan falta 270.000, menys dels que té l'exèrcit espanyol

Gallifa, primer municipi que es declara insubmís fiscal

L'ajuntament ha ingressat l'IRPF de l'últim trimestre a l'Agència Tributària Catalana

El Tribunal Constitucional es nega a anul·lar la pena de mort a Miguel Hernández

Refusa el recurs de la família del poeta d'Oriola

Dijous

18

10.2012

Bosch anuncia que eliminarà la immersió lingüística per decret

El conseller d'Educació balear diu que té intenció de derogar el decret de mínims

Al Tall anuncia que plega

El grup valencià s'acomiada després de trenta-vuit anys de trajectòria

Divendres

19

10.2012

L'SNP aprova la incorporació a l'OTAN del futur estat escocès

Canvia així la política del partit dels darrers trenta anys

IB3 suprimeix l'emissió a Catalunya 'per estalviar'

Aznar amenaça Mas amb conseqüències penals

Nova retallada del govern valencià, que prescindirà de tres mil treballadors públics

20

10.2012

La nova constitució islandesa redactada a través de Facebook passa per les urnes

EAE - LEGE BILTZARRA
galdeketa: Ipsos

		2009
	%32.6 24-27	30
	%28.9 23-26	
	%16.9 13-15	25
	%11.4 9-11	13
	%2.9 0-1	

21

10.2012

El PP aguanta a Galícia

Feijóo amplia la majoria absoluta, els socialistes s'enfonsen i l'Alternativa de Beiras sorprèn

Trenta anys de la pantanada de Tous

El trencament de la presa va causar la catàstrofe més gran en la història moderna del País Valencià

Euskadi recupera la normalitat: guanya el PNB, EH Bildu segona força al parlament

El PNB té tants diputats com la suma de PP, PSOE i UPyD

Denuncien traves del govern espanyol als catalans a l'estranger que volen votar

ERC i Solidaritat recullen queixes pel tracte en algunes ambaixades

Almunia: 'No és honest dir de manera taxativa que una Catalunya independent quedaria fora de la UE'

El vice-president de la Comissió Europea diu que el Regne Unit ha donat una 'llició de democràcia' a Espanya

Ricardo Sixto: 'Ens assaltaren com uns pirates'

El diputat d'EUPV narra l'atac de l'exèrcit israelià al vaixell 'Estelle' que anava cap a Gaza

Derk J. Eppink: 'Senyor Vidal Quadras, vergonya!'

L'eurodiputat neerlandès diu a Vidal Quadras: 'La seva carta sembla redactada per Franco!'

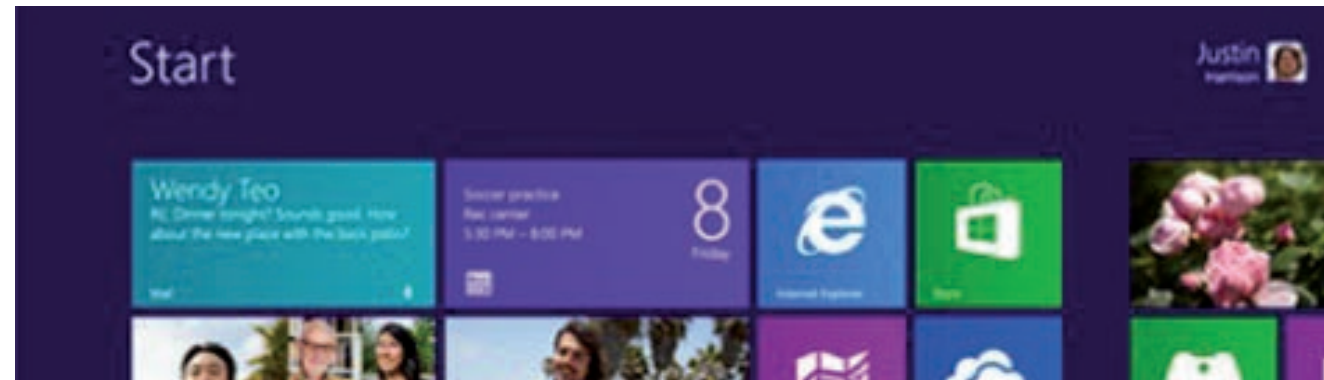
L'ANC demana 'convertir el clam de la manifestació de l'Onze en vots'

Proposa als partits tres compromisos perquè els incloguin al programa

La petita i mitjana empresa, a favor de la independència

Segons una enquesta de Pimec, el 81,5% de les 2.200 empreses que en formen part veu econòmicament viable

Microsoft s'adapta a la realitat mòbil i tàctil amb el Windows 8

La companyia informàtica presenta també la pissarreta Surface

Dimiteix el conseller de Salut del govern de Bauzá

Antoni Mesquida discrepava del sentit de les retallades del govern balear

Europa avisa que l'ensenyament en català al País Valencià és insuficient

El Consell d'Europa també renya el govern aragonès

Els premis Nacionals distingeixen Enric Casasses, Arnau Puig i Òmnium

Pollença, primer municipi balear en favor de l'estat propi

Aprova una moció d'Esquerra amb el vot favorable del PSIB

Totes les cares conegudes d'Espanya favorables al dret de decidir

La reacció contra el procés català ha estat, en general, virulenta

Diumenge

28

10.2012

Mas: 'Si volem una Catalunya capdavantera a Europa, necessitem un estat que no tenim'

CiU presenta el programa electoral

Dilluns

29

10.2012

JO MAÓ!

#ésmaó

El PP espanyolitzza el nom de Maó

Ho ha aprovat en el ple d'aquest vespre, enmig de protestes

Nova York tanca les escoles, suprimeix el transport públic i evacua 375.000 ciutadans per l'huracà Sandy

Els 50 gols que han donat a Messi la Bota d'Or

L'Aran vol decidir el seu futur si Catalunya esdevé un estat independent

La UE insta Catalunya i Espanya a negociar com seria un estat català

La Generalitat i Madrid haurien de negociar el repartiment del deute, els eurodiputats o els vots al Consell Europeu

Una foto amb 84 milions d'estels

El telescopi VISTA de l'Observatori Espacial Europeu capta una fotografia de 9 gigapíxels, la més completa del centre de la Via Làctia.

Un informe al parlament britànic detalla com una Escòcia independent continuaria a la UE

El signa el professor Graham Avery

Disney compra la productora de George Lucas i anuncia nous capítols de 'Star Wars'

I Assemblea de Lectors de VilaWeb, dissabte 15 de desembre

+VilaWeb farà un pas important el 15 de desembre vinent amb la primera reunió de l'Assemblea de Lectors. VilaWeb informará a l'assemblea de la marxa de la iniciativa, del que es vol fer durant l'any 2013 i sobretot escoltarà propostes i idees per a fer créixer +VilaWeb com un club de cultura i informació.

L'assemblea es farà de manera física a la redacció del diari, però es podrà seguir també per internet amb la possibilitat de participar-hi. Es previst que duri només el dissabte al matí.